

DIUMENGE DIARI DE SESSIONS

Jordi Xuclà

DIPUTAT DE CIU AL CONGRÉS

SETMANA DE BASCOS, CAIXES, MOVIMENTS SOCIALISTES I L'ENCESA ESPERA DEL MARROC

EL NOM DE LES COSES

El 1992 hi va haver una gran batalla al Congrés dels Diputats per modificar una llei de 1986 i permetre que les províncies de Girona i Lleida ja no tinguessin el nom oficial castellanitzat de Girona i Lérida. Aquesta setmana hem aprovat modificar la llei per normalitzar el nom de les tres províncies de la Comunitat Autònoma Basca. Ja poden practicar per escritura; a partir d'ara, Bizkaia, Gipuzkoa i Araba/Àlava. M'ha agradat estudiar el cas per preparar el debat. Raons sociolingüístiques avalen absolutament aquesta decisió de normalització lingüística en uns territoris que fa cent anys només es parlava basc, la llengua pròpia d'aquella terra. El PP i la diputada d'UpyD hi ha votat en contra. El que ha quedat molt mal parat és el PSOE, que sempre hi havia votat en contra i que si ara hi ha votat a favor és perquè aquest era un dels punts firmats del pacte de pressupostos per 2011. La defensa de la modificació de la llei l'ha fet el meu amic nacionalista Aitor Esteban. La negociació també duu la firma del sistemàtic Josu Erkoreka. Repassant els papers de 1992, he vist que els socialistes, i els socialistes gironins, defensaven la cooficialitat en el nom oficial de les províncies catalanes: Girona/Girona, Lleida/Lérida. Un ridícul fenomenal. Algú ho havia de dir. I va ser el diputat Josep López de Lerma que, aquí també, va fer un gran treball. Practiquin: Bizkaia, Gipuzkoa i Araba/Àlava.

RUBALCABA FA MALA CARA

Dimecres 16 de febrer a les nou del matí. Sessió de control al govern. El vicepresident primer Rubalcaba fa mala cara. I no sembla que sigui només per un refredat, si és que el tingues. El cas Faisán (presumpta avis per part de la policia a una persona de l'entorn d'ETA d'una iminent operació de detenció perquè se

n'escapés, durant la treva que va començar el 22 de març del 2006) el llastra i pesa en l'ambient. Però el cas d'exalts carrecs socialistes i afins del socialisme andalús col·locats a l'atur en expedients d'acomiadament d'empreses on no han treballat mai... És un cas que pot agafar forma, dimensió i remoure el mapa dels feus socialistes del sud. Però a Rubalcaba sobretot el té torturat el foc amic que ve de casa, del socialisme. Va ser l'home imposat (imposat, sí) pel vell felipisme i el grup Prisa (en hores baixes, la Ser en els ulls de Mediaset, el berlusconisme informatiu). Rubalcaba rep cops del foc amic. I ja no sap si venen o són tolerades pel que el va nomenar o per alguns aspirants a la successió que juguen amb el calendari dels anys i tota la pressió en la recta final de la legislatura. No és descartable un rescat del cartell de Zapatero, (l'home que s'intenta reinterpretar) o una aventura com el nom de Carme Chacón. Rubalcaba renega i es pregunta «Què hi faig, aquí?».

BARCELONA

Dimarts 15 de febrer a les nou del matí. Esmorzar informatiu de Xavier Trias a Madrid. Segurament l'últim pas polític per la capital abans de centrar-se en 12 setmanes de precampanya i campanya. Absolutament preparat per ser alcalde de Barcelona. Quan escric aquestes ratlles encara no se sap el resultat de les primàries entre Jordi Hereu i Montserrat Tura. Amb tots els socialistes barcelonins amb qui he parlat, hi ha una clara inclinació per Jordi Hereu, el company de viatge, el company de partit. De fet, el president del partit a Barcelona. Per això a poques hores del resultat, Trias ha dit: «El PSC va tenir un atac de pànic i va decidir matar a l'alcalde». Hi ha morts que ressusciten, almenys per algunes setmanes. Trias em diu l'apos-

Una dona egípcia partidària de Mubarak mira la mesquita de Mustafa Mahmud, al Caire.

ta de qui guanyarà. L'escriuré la propera setmana, l'encertés o no Trias.

MARROC

20 de febrer de 2011. Per avui hi ha convocada una gran protesta al Marroc engendrada i estimulada per les xarxes socials. L'atenció ara ha d'estar en el Marroc perquè després d'Egipte és el país més important dels àrabs del Mediterrani. Dijous i divendres d'aquesta setmana he estat reunit amb parlamentaris de l'Assemblea Euromediterrània, que es reunirà en sessió plenària el 3 i 4 de març a Roma (moment interessant en la política dels països àrabs de la Unió per a la Mediterrània i en la política italiana). Els pregunto, en la intimitat de llargues hores de reunió i bona amistat des de fa tres anys, si veuen les condicions perquè hi hagi un moviment. Una diputada de la meua quinta i amb totes les característiques d'una dona occidental del nostre temps em contesta: «No hi ha motius per pensar que el moviment no triomfarà d'alguna manera. Hi ha ingredients semblants a Egipte: una joventut descontenta i molt nombrosa i molts problemes de desocupació. I demandes de major llibertat». Dos diputats del Magreb em confessen prenent una copa en un bar de la plaça major de Luxemburg: «Ens agrada el que passa. Ja era hora». Altres fan cara d'espantats, de no saber si seran a la reunió de Roma d'aquí a dues setmanes. Perquè tot va molt ràpid en aquesta primavera democratitzadora del món àrab. Compte, una primavera de democràcia que es convertirà en ira i radicalització si no es fa una aposta clara per crear ocupa-

ció i modernitzar les societats. I això està en mans d'Occident. D'aquest Occident que té un líder, Obama, que ha dit una frase funesta: «La història jutjarà que els Estats Units sempre han estat en la part correcta en el món àrab». Aiii, l'idealisme demòcrata. La part correcta era Mubarak, Ben Ali... i fa uns anys Pinochet? Obama és premi Nobel de la Pau i sant a Europa... però a vegades també s'equivoca.

LES CAIXES

L'operació política de la setmana ha estat parar els peus als compradors bancaris impacients que venien la bondat de desmantellar el sistema de caixes a cada reservat dels restaurants del voltant del Congrés. Tot té un ordre. Hi ha un pas que no se n'acaba d'anar i un futur que no acaba d'arribar. I aquí les caixes i la seva organització confederal, amb Isidre Fainé al capdavant, han jugat molt bé. No es tracta de tirar les caixes al lleons dels bancs dels estats més potents d'Europa... Cosa que estava a punt de passar. Es tracta de donar-los una última oportunitat i; si no funciona, provocar una transformació gradual. El PSOE es podia arriscar a fer majoria amb els nacionalistes bascos (a canvi de la fusió de les tres caixes basques i un control a favor del PNB). Però en aquests temes no només funciona l'aritmètica. Rodrigo Rato (que ha de salvar el seu honor) encara té una bona agenda... I els interessos de catalans, valencians i madrilenys... aquest cop ha coincidit. Feina fina. Rectificació i cable diplomàtic (és un dir) cap a Berlín.